

Sofia Karlsen

Kan frykt for rotløshet forklare logikken bak misogyni?

En eksistensialistisk forklaring på misogyniets vedvarenhet og dens logikk.

Bacheloroppgave i Filosofi
Veileder: Oda K Storbråten Davanger
Mai 2023

Sofia Karlsen

Kan frykt for rotløshet forklare logikken bak misogyni?

En eksistensialistisk forklaring på misogyniets vedvarenhet og dens logikk.

Bacheloroppgave i Filosofi
Veileder: Oda K Storbråten Davanger
Mai 2023

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet
Det humanistiske fakultet
Institutt for filosofi og religionsvitenskap

Kunnskap for en bedre verden

KAN FRYKT FOR ROTLØSHET FORKLARE LOGIKKEN BAK MISOGYNI?

«To be rooted is perhaps the most important and least recognized need of the human soul».¹

«A tree whose roots are almost entirely eaten away falls at the first blow».²

«To want to direct human creatures – others or oneself – towards the good by simply pointing out the direction, without making sure the necessary motives have been provided, is as if one tried, by pressing down the accelerator, to set off in a motor-car with an empty petrol tank. Or again, it is as if one were to try to light an oil lamp without having put in any oil. This mistake was pointed out in a celebrated passage that has been read, re-read and alluded to over and over again for the last twenty centuries. In spite of which, we still go on making it».³

¹ Simone Weil, *The Need for Roots*. (England: Routledge Classics, 2002), s.43.

² Weil, *The Need for Roots*, s.49.

³ Weil, *The Need for Roots*, s.188.

Innhold

Frykt for rotløshet som logikken bak misogyni.....	3
Misogyni, patriarki og rotløshet.....	4
1. Rotfestelsen: hva rotfestes vi i?.....	7
1.1 Kjønn som skript.....	8
1.2 Rotløshet i praksis.....	11
2. Frykten for rotløshet: kvinnen som sydebukk.....	14
2.1 Ressentiment og frykt.....	14
2.2 Misogyniets særegne slavemoral.....	18
3. Slaveoppstanden i ressentimentet.....	21
3.1 Incelbølgen.....	22
3.2 Slaveoppstanden: den endelige sublimering.....	25
Konklusjon.....	27
Litteraturliste.....	30

Frykt for rotløshet som logikken bak misogyni

Misogyni er et vedvarende samfunnsproblem, som er blitt spesielt bemerkelig de siste ti årene. Nye former for antifeminisme kommer til syne via internetbaserte forum, hvor det befinner seg grupper som kaller seg selv Mens Right Activist (MRA). Slike grupper har vært til stede i varierende former siden den andre feministbølgen på 1970-tallet, og i dag er incel-bølgen (involuntary celibate) den mest aktuelle av de. En rekke selvproklamerte incels har til nå utført kvinnefiendtlige terrorangrep og mord. Denne oppgaven skal derfor utforme en mulig forklaring på *hvorfor* misogyni enda er et vedvarende problem. Jeg skal herved argumentere for en eksistensialistisk logikk innen misogyni ved å anvende Simone Weils filosofi om rotløshet, Wendy Browns filosofi om misogynistiske menns særegne slavemoral, og Kate Mannes analyse av hvordan misogyni utspilles sosialt. Weils filosofi har den nødvendige eksistensialistiske filosofi om røtter og vårt behov for rotfestelse, men tar fullstendig avstand fra kjønn som filosofisk område. Brown gjør et eksistensialistisk forsøk på å forklare blant annet misogyni ved å anvende Nietzsches moralfilosofi, men mangler den viktige komponenten vi finner hos Weil, nemlig det eksistensialistiske perspektiv på våre behov. Manne, utreder en grundig analyse av misogyni i dagens samfunn, og legger sitt hovedfokus på *hva* misogyni *gjør*, men denne oppgaven vil ha som mål å belyse en mulig eksistensialistisk forklaring på *hvorfor* misogyni *gjør*. Jeg mener Mannes analyse mangler et eksistensialistisk syn på misogyni, som dermed kan forklare dens logikk. Mitt prosjekt blir å anvende de tre filosofiske teoriene for å analysere misogyni. Det er merkelig hvordan misogyni enda er et vedvarende problem, spesielt i samfunn som i bunn og grunn aksepterer kjønnslikestilling. Sett gjennom Weils teori om røtter, kan misogyniets vedvarenhet forklares rasjonelt, nettopp grunnet en frykt for rotløshet. Hovedstandpunktet jeg vil forsvare i denne oppgaven er dermed at det foreligger en eksistensialistisk logikk bak misogyni, med frykt som sin kjerne.

Oppgaven vil deles inn i tre deler. Den første delen omhandler rotfestelsen, altså hva vi rotfestes i, hvor jeg hevder at menn rotfestes i et samfunn med skadelige forventninger til det å være mann. I denne delen, anvender jeg hovedsaklig Judith Butler og bell hooks i tillegg til Simone de Beauvoir, med deres kjønnsfilosofi og kjønnsstudier. Den andre delen tar for seg frykten for rotløshet. Til tross for at man rotfestes i et samfunn med skadelige forventninger, medfører

rotfestethet i seg selv en følelse av tilhørighet og trygghet. Her, belyser jeg konsekvensene av frykten for rotløshet, og bruker kvinnen som dømmes til syndebukken som mitt fremste eksempel. I denne delen, anvender jeg Wendy Brown og hennes tolkning av Nietzsches moralfilosofi. Den tredje delen illustrerer hvordan frykten for rotløshet kan uttrykkes i samfunnet, og dermed manifestere seg sosialt. Her anvender jeg incels, da de er det mest konkrete eksempel på hvordan frykt for rotløshet utspilles gjennom misogyni. De tre delene vil være min forklaring på standpunktet jeg forsvarer; at misogynien uttrykker noe mer enn bare sinne, hat og selvberettigelse. Ved å se på misogyni med en eksistensialistisk holdning, finner vi en logisk forklaring på dets vedvarenhet, nemlig en frykt for rotløshet heller enn bare selvberettigede, ergelige menn uten noe annet prosjekt enn hevn og harme.

Misogyni, patriarki og rotløshet

I mitt forsøk på å avdekke om frykt for rotløshet kan forklare logikken bak misogyni, ser jeg nødvendigheten i å redegjøre for de mest grunnleggende begreper i denne teksten; misogyni, patriarki og rotløshet. Poenget med redegjørelsen er å avklare hvordan begrepene skal forstås gjennom resten av teksten.

Begrepet patriarki skal forstås slik hooks definerer det, nemlig som et politisk-sosialt system som insisterer på menns iboende dominerende rolle og overlegenhet over alt som anses som svakt, som for eksempel kvinner.⁴ Patriarkatet er en kjønns hierarkisk ideologi, som har avlet normer og verdier for sin selvoppretholdelse.⁵ Begrepet misogyni, skal her forstås slik Kate Manne definerer begrepet, nemlig som den rettshåndhevende grenen av den patriarkalske orden, som har som overordnede funksjon å politisere (police, policing) og håndheve dets styrende normer og forventninger.⁶ Misogyni skiller seg fra sexisme fordi sexisme skal forstås som den

⁴ bell hooks, *The Will to Change: Men, Masculinity and Love*. (USA: Washington Square Press, 2004), s.18.

⁵ hooks, *The Will to Change*, s.18.

⁶ Kate Manne, *Down Girl: The Logic of Misogyny*. 5.utg (USA: Oxford University Press, 2018), s.79.

rettferdiggjørende grenen av den patriarkalske orden, som har den overordnede funksjonen å rasjonalisere og rettferdiggjøre patriarkalske sosiale relasjoner.⁷

De mindre kjente begrepene *rotløshet* og *rotfestethet*, skal forstås slik skaperen av begrepene – Simone Weil, definerer de. Den franske filosofen introduserte begrepene *rootedness* og *uprootedness* under den tyske okkupasjonen av Frankrike gjennom hennes filosofiske bidrag *The Need for Roots* (2001).⁸ Under hennes opphold i London i eksil, fikk hun i oppdrag å utforme en plan for fornyelsen av Europa etter nazismens svøpe. *The Need for Roots* er resultatet av det arbeidet. Weil hevder at et menneske har røtter, er *rooted* i kraft av sin reelle, aktive og naturlige deltagelse i livet, i et samfunn som bevarer visse spesielle skatter fra fortiden, og visse spesielle forventninger til fremtiden.⁹ Rotløseten, er blant annet en kausal konsekvens av krig og kolonialisme, neglegering av den overarbeidede arbeiderklassen og en betydelig mistro mellom stat og individ. Hun tar dermed for seg rotløshet på landsbygda og i byen, der hennes hovedfokus er å belyse hvordan et samfunn kan gå fra å være rotfestet, med kulturer og tradisjoner bevart, til rotløst.¹⁰ Dette gjelder millioner av fordrevne mennesker, flyktninger og asylsøkere, i tillegg til millioner av bønder og arbeidere som ble rotløse under industrisamfunnets fremvekst. De ble først *uprooted* (røsket opp) fra landet, og senere *uprooted* igjen grunnet deres utskiftbare og ubetydelige rolle i masseproduksjonsindustrien (fabrikken), som Weil óg var en del av.¹¹ Den tyske okkupasjon er et høyst relevant eksempel hun anvender for å illustrere rotløshet blant de okkuperte, som helt konkret mistet jorden de var rotfestet i, i lag med kulturen og tradisjonene som tilhørte nasjonen.¹² Weil dannet begrepene *rotfestet* og *rotløs* i henhold til de politiske, økonomiske og samfunnsrelaterte utfordringene nasjonene (spesifikt Frankrike) møtte.

Hun skiller mellom rotløshet på landsbygda, og rotløshet i byen. Bøndene, *the peasants*, led av frykten for å bli glemt, og tanken om at alt som var verdt noe skjedde i byene, som de ikke var en

⁷ Manne, *Down Girl*, s.80.

⁸ Simone Weil, *The Need for Roots*. (England: Routledge Classics, 2002).

⁹ Weil, *The Need for Roots*, s.43.

¹⁰ Weil, *The Need for Roots*, s.45,78

¹¹ Simone Weil, *Styrkens mysterium*. 1.utg. (Oslo: CAPPELEN DAMM AS, 2020).

¹² Weil, *The Need for Roots*, s.82-98.

del av. Det var en mangel på tilhørighet innen «de viktige områdene» som førte til et utbredt mindreverdighetskompleks og ble så en betydelig faktor innen deres rotløshet.^{13 14} Rotløshet i byene rammet arbeiderklassen, *proletariatet*, i størst grad grunnet deres avhengighet av penger og pengemakten selv. Weil hevder at penger destruerer menneskelige røtter hvorenn den evner å trenge inn, ved å gjøre begjæret for vinning til dets fremste motiv.¹⁵ Den krever mindre av sinnet, og oppveier konsekvent alle andre motiver. Menneskeverd og frihet innen fabrikkene finnes det kun et snev av, for man hører ikke hjemme der; man er en fremmed som er lukket inn for å være et simpelt mellomledd mellom maskinene og delene som produseres.¹⁶ Stemplingsuret er selve ufrihetens påminnelse, forklarte Weil i *Styrkens mysterium* (2020)¹⁷, hvor hun deler sine erfaringer fra hennes tid som fabrikkarbeider. Pengemakten og avhengigheten av den var en betydelig faktor innen arbeiderklassens rotløshet. Følgelig, vil arbeidsledighet være rotløshet hevet til en annen makt, et annet nivå.¹⁸ De sistnevnte ble påmint deres avhengighet av penger i kraft av deres mangel på det, i tillegg til at de hverken hadde tilhørighet ved fabrikkene eller samfunnet.¹⁹ Fellesnevneren mellom rotløshet på bygda og i byen, er behovet for *tilhørighet*. Redegjørelsen av rotløshetbegrepet innen de to områdene skal bidra til en dypere forståelse av hva begrepet innebærer, dog illustrere hvordan den fremtrer i praksis; bøndenes mindreverdighetskompleks, arbeidernes fremmedgjøring innen fabrikkene og pengemaktens tyranni, og de arbeidsløses mangel på tilhørighet. Slik anvendte Weil sine begrep om rotløshet og rotfestethet.

For de virkelig rotløse, hevder Weil at det kun gjenstår to mulige typer oppførsel; enten å falle inn i en åndelig sløvhet som ligner døden, eller kaste seg ut i en eller annen form for aktivitet som er utformet for å rykke opp andres røtter (gjøre andre rotløse).²⁰ De mest voldelige metoder anvendes på de som enda ikke er rotløse, eller som delvis er det. Romerne, var for eksempel en

¹³ Weil, *The Need for Roots*, s.78.

¹⁴ Et eksempel på dette er Nazistpartiet som var klare over dette, og deres store listighet besto dermed i å presentere seg selv for arbeiderne som et spesifikt arbeiderklasseparti og for bøndene som et spesifikt bondeparti, slik at de sikret en tilhørighet blant de aller fleste; en rotfestelse. Se f.eks s.80 i *The Need for Roots*.

¹⁵ Weil, *The Need for Roots*, s.44.

¹⁶ Weil, *Styrkens mysterium*, s.95.

¹⁷ Weil, *Styrkens mysterium*, s.94.

¹⁸ Weil, *The Need for Roots*, s.45.

¹⁹ Weil, *The Need for Roots*, s.45.

²⁰ Weil, *The Need for Roots*, s.47.

håndfull flyktninger som slo seg sammen for å danne en by, og fratok middelhavsfolkene deres individuelle levemåte, landområde, tradisjoner, forhistorie til en slik grad at ettertiden nå anser romerne for å være grunnleggerne av sivilisasjon innen de erobrede territoriene.²¹ Hebreerne var rømte slaver som enten utryddet eller slavegjorde palestinerne.²² Tyskerne, en nasjon av proletariater (noe Hitler konstant ønsket å påminne om) var rotløse individer grunnet ydmykelsen i 1918, inflasjon, overindustrialiseringen, og høyst av alt arbeidsledigheten, som førte til overtagelsen av uansvarlighet.²³ Den som er rotløs, rykker opp andre. Konsekvensene av å bli virkelig rotløs er grunnen til hvorfor jeg valgte temaet misogyni. Jeg ønsker å belyse hvordan det er mulig at misogyni funderes på en frykt for å bli rotløs, og at det mest ekstreme kvinnehatet i dag som har ført til en rekke mord og terrorangrep utføres av fullstendig rotløse individer. Først, skal jeg vise at menn rotfestes samfunn med skadelige forventninger til hva det vil si å være Mann.

1. Rotfestelsen: hva rotfestes vi i?

La oss først ta for oss kollektivet, eller samfunnet, våre røtter rotfestes i. Simone de Beauvoir utformet en redegjørelse av kvinnens situasjon som 'Den andre' i *Det annet kjønn* (1949)²⁴. I bind to, fremlegges analysen i en kronologisk rekkefølge fra kvinnens tidlige år som jentunge fram til de senere årene som eldre kvinne. Rollen som 'Den andre', pålegges henne av mennene og samfunnet, som fordrer henne til å være passiv, mottagelig og underordnet 'Den ene', mannen.²⁵ Kort oppsummert, dømmes kvinnen av samfunnet til det *immanente* (det som forblir inne), og gutten følgelig til det *transcendente* (det som overskrider, stiger). Det første møtet med deres tilskrevne skjebner skjer allerede i barndommen, noe Beauvoir forklarer godt når hun skriver:

Guttens enorme hell er at den måten han eksisterer for andre på, oppmuntrer ham til å skaffe seg en egen posisjon. Han får innsikt i sitt eget liv som fri bevegelse ut mot verden; han kjemper med de andre guttene om å være hard og uavhengig, han forakter pikene. Ved å klatre i trærne, sloss

²¹ Weil, *The Need for Roots*, s.47.

²² Weil, *The Need for Roots*, s.47.

²³ Weil, *The Need for Roots*, s.47.

²⁴ Simone de Beauvoir, *Det annet kjønn*. (Oslo: PAX FORLAG AS, 2000)

²⁵ Beauvoir, *Det annet kjønn*, s.38.

med kamerater og møte dem i voldsomme leker, oppfatter han kroppen sin som et middel til å herske over naturen og som et kampredskap [...]. [...]; han lærer å ta imot slag, å forakte smerte, å nekte seg selv småbarnstårer. Hos kvinnener det derimot i utgangspunktet en konflikt mellom hennes selvstendige eksistens og det at hun er «den andre», hun lærer at for å behage må hun anstrenge seg for å behage, hun må gjøre seg til objekt: hun må altså gi avkall på sin selvstendighet. [...], hun får ingen frihet: på den måten oppstår en ond sirkel, for jo mindre hun bruker sin frihet for å forstå, gripe og oppdage den verden som omgir henne, jo mindre ressurser vil hun finne der, jo mindre vil hun våge å bekrefte seg selv som subjekt: Hvis hun ble oppmuntret til det, kunne hun vise [...] den samme nysgjerrigheten, [...] den samme dristigheten som en gutt.²⁶

I Beauvoirs redegjørelse for jentas indoktrinering i rollen som 'Den andre', redegjør hun på samme tid guttens tilblivende situasjon som 'Den ene'. Ved å ta guttens perspektiv i betraktning i henhold til sitatet, skildrer hun guttens tidlige møte med hans forventede rolle som Mannen, som «må lære seg å ta imot slag, forakte smerte og nekte seg selv småbarnstårer». Nettopp dette, vil være mitt primære fokus i denne seksjonen, hvor jeg analyserer samfunnet røttene festes i, dog guttens indoktrinering i hans forventede rolle som Mann.²⁷

1.1. Kjønn som skript

Når Beauvoir hevder at Kvinnen er en «historisk situasjon», understreker hun samtidig at kroppen lider under en viss kulturell konstruksjon, ikke bare gjennom konverteringen til Kjønn (gender) som sanksjonerer hvordan man handler i sin kropp, men også i den usynlige konverteringen som strukturerer måten kroppen oppfattes kulturelt.²⁸ Det mener Judith Butler, slik hun uttrykker i verket «Performative Acts and Gender Constitution: An Essay In Phenomenology and Feminist Theory» (1988)²⁹. Hun mener vi kan forstå det vi kaller kjønnsidentitet som en performativ prestasjon tvunget i kraft av sosiale sanksjoner og tabu.³⁰ Jeg vil videre vise hvordan dette gjelder mannen.

²⁶ Beauvoir, *Det annet kjønn*, s.339.

²⁷ Jeg skriver Mann med stor 'M' for å spesifisere at det ikke er biologisk kjønn det gjelder, men samfunnets kjønnsnormative syn på hvordan mannen skal være Mann. 'Mann' blir et uttrykk for det sosiokonstruerte *gender*, som redegjøres for videre ved bruk av Butlers kjønnsfilosofi.

²⁸ Judith Butler, *Performative Acts and Gender Constitution: An Essay in Phenomenology and Feminist Theory* i *Theatre Journal*. Vol.40, nr.4. (USA: The John Hopkins University Press, 1988), s.523.

²⁹ Butler, *Performative Acts and Gender Constitution*, s.523.

³⁰ Butler, *Performative Acts and Gender Constitution*, s.520.

Vi kan anse kjønn som en *kroppslig stil*, en akt, som både er internasjonal og performativ, hvor *performativitet* antyder en dramatisk og vilkårlig konstruksjon av mening.³¹ Den er dramatisk og vilkårlig fordi performativiteten forankres i historien; kjønn er en obligatorisk formaning til kroppen om å bli et kulturelt tegn, å materialisere seg i lydighet til en historisk avgrenset mulighet.³² Handlinger, gester og iscenesettelser er performative i den forstand at det vesenet eller den identiteten de ellers foregir å uttrykke, er fabrikasjoner som blir produsert og opprettholdt gjennom kroppslige tegn og andre diskursive midler, som for eksempel tale.³³ Sett i lys av de tradisjonelle kjønnsrollene, kan et eksempel på dette være mannen som skal være en «gentlemann», å åpne døren til damen, spandere middagen og deretter følge henne hjem. Kvinnen skal være passiv, medgjørlig og mottagelig, ikke minst takknemlig. Om vi tar for oss individets følelsesliv, skal mannen avstå fra gråt og lignende svakheter og i stedet være sterk og mektig. Kvinnen får derimot lov til å gråte grunnet at følelsen er en feminin følelse, men avstå fra sinne da den er maskulin. Kvinnen skal kjenne sin plass, noe mannen sørger for. Kvinnen er på kjøkkenet, der mannen arbeider ute. Kvinnen er passiv, der mannen er aktiv, noe som uttrykkes i deres sosiale rolle, seksuelle rolle, holdning og klesstil. På denne måten, kan vi forstå kjønn som noe performativt; en opptreden.

Kjønn har i tillegg en humaniserende effekt³⁴, noe Butler belyser i det hun forklarer konsekvensene av å *ikke* opptre i henhold til de gitte skriptene:

Discrete genders are part of what 'humanizes' individuals within contemporary culture; indeed, those who fail to do their gender right are regularly punished. Because there is neither an 'essence' that gender expresses or externalizes nor an objective ideal to which gender aspires; because gender is not a fact, the various acts of gender creates the idea of gender, and without those acts, there would be no gender at all. Gender is, thus, a construction that regularly conceals

³¹ Judith Butler, *Kjønn, performativitet og sårbarhet*. 1.utg. (Oslo: CAPPELEN DAMM AS, 2020), s.49.

³² Butler, *Kjønn, performativitet og sårbarhet*, s.49.

³³ Butler, *Kjønn, performativitet og sårbarhet*, s.44.

³⁴ Humanisere; å bli menneske, i denne forstand å bli ansett som et menneskelig subjekt/å ha menneskelig status (som er spesielt avgjørende innen menneskesdiskursen. Mennesker som har mistet sin moralske status som menneske, blir dermed ikke behandlet som et. Holocaust og segregeringen i Nord-Amerika er to blant mange eksempler på dette). Se f.eks *Gender Trouble* (2002) av Judith Butler s.142, s.178.

its genesis. The tacit collective agreement to perform, produce, and sustain discrete and polar genders as cultural fictions is obscured by the credibility of its own production.³⁵

Her hevder Butler at klare avgrensede former for kjønn er det som menneskeliggjør individer innen samtidens kultur, og de som ikke evner å uttrykke sitt kjønn på riktig måte, straffes.³⁶

Sosial straff, i form av utfrysing og mobbing og dermed mangel på tilhørighet, er få eksempler på dette, men straffen kan også være utført av staten. Å være en skeiv er straffbart i nesten 80 land per dags dato – 7 av dem straffer med dødsstraff.³⁷ Ved å ikke følge de gitte skriptene, risikerer individet å miste sin moralske status som menneske, og dets anerkjennelse som menneskelig subjekt (noe hun redegjør i blant annet *Gender Trouble* (1990)). Kjønn er ikke et faktum, påpeker hun, men et sett av ulike «akter» eller opptredener som danner selve ideen om kjønn. Dermed er det en konstruksjon som stadig skjuler sin egen skapelse.

Ved å forstå kjønn som noe performativt, kan vi dermed også forstå det som *handling*.³⁸ I likhet med andre rituelle, sosiale dramaer, krever kjønnets handlinger at de blir utøvd *gjentatte ganger*. Denne gjentakelsen er samtidig både en gjenskaping og gjentatt erfaring av et sett av betydninger som allerede er sosialt etablert, og på denne måten legitimeres de på en verdslig og rituell måte.³⁹ Dette er nødvendig å belyse i henhold til det patriarkalske samfunnet, for Butlers kjønnsteori forklarer oss at samfunnet vi rotfestes i bidrar til å legitimere og opprettholde en feilaktig oppfatning av kjønn. Kjønn i seg selv *er* en norm, et sosialt og kulturelt betinget skript som har legitimert seg, og som enda legitimerer seg gjennom å *bli utført*. Kjønn er dermed ikke et uttrykk av vårt faktiske «indre» (det vi blir født som, vår kropp), men sosiale konstruksjoner for å ivareta en kulturell orden, hevder Butler. Slik Beauvoir selv forklarer det, er 'kvinnen' en historisk idé og ikke et naturlig faktum, for det å være *female* (kvinne autonomisk sett) er en faktisitet uten

³⁵ Butler, *Performative Acts and Gender Constitution*, s.522.

³⁶ Butler, *Kjønn, performativitet og sårbarhet*, s.50.

³⁷ Amnesty.no, *Verdens verste steder å være homo*. 2012, hentet 23.5.2023. https://amnesty.no/verdens-verste-steder-vaere-homo?gclid=CjwKCAjw6vviBhB_EiwAQJRopu8-vZ_BIFaTonDI6VHPJZk0XV-C0BRQDj0J3e90eQXlzh4aw1oYahooC_gMQAvD_BwE

³⁸ Butler, *Kjønn, performativitet og sårbarhet*, s.51.

³⁹ Butler, *Kjønn, performativitet og sårbarhet*, s.51.

mening⁴⁰, men det å være *woman* (kvinne sosialt sett) er å *bli* en kvinne; å tvinge kroppen til å tilpasse seg den historiske idéen om kvinne.⁴¹ Nettopp dette, mener jeg, gjelder også mannen.

Redegjørelsen av begrepet *kjønn* har nå lagt grunnlaget for hvordan vi skal forstå begrepet videre, nemlig som en performativ prestasjon tvunget i kraft av sosiale sanksjoner og tabu, med en humaniserende effekt. I henhold til Weils rotfestelse, så jeg nødvendigheten i å belyse at menn rotfestes i et samfunn som bidrar til å legitimere og opprettholde en feilaktig oppfatning av kjønn. Den feilaktige oppfatningen av kjønn er ytterst relevant for å forstå hvorfor misogyni fortsatt er et vedvarende samfunnsproblem.

1.2 Rotfestethet i praksis

De reelle konsekvensene av den feilaktige oppfatningen av kjønn, illustrerer bell hooks i *The Will to Change: Men, Masculinity and Love* (2004).⁴² hooks mener at vi kan anerkjenne de konkrete privilegiene menn tildeles i samfunnet gjennom kjønnsrollene, men at hensynet til våre største menneskelige behov ikke nødvendigvis følger. Kjærlighet og omsorg er fundamentalt nødvendig for både dyr og mennesker, og skriptene⁴³ i forbindelse med maskulinitet synes å neglisjere og distansere seg fra behovenes nødvendighet.⁴⁴ I henhold til hva skriptene oppfordrer, er det innlysende hvor lite *det maskuline* skal assosieres med disse fundamentale behovene, ettersom de er *feminin-kodede*. bell hooks påpeker nettopp dette når hun skriver: «Boys are not seen as lovable in patriarchal culture. Even though sexism has always decreed that boy children have more status than girls, status and even the rewards of privilege are not the same as being loved».⁴⁵ Beauvoir belyser guttens privilegier i forhold til jentas, som hvor mange ressurser han har til å bekrefte seg selv som subjekt i forhold til henne, men hooks påpeker til tross for dette at det ikke er det samme som å være *elsket*. Jeg mener dermed at samfunnets feilaktige oppfatning av kjønn har ført til at gutter må gi avkall på sine «feminin-kodede behov», for å kunne følge det maskuline skript korrekt. Følgelig, ender de opp med å neglisjere sitt eget følelsesliv. Statusen

⁴⁰ Faktisitet skal her forstås som en fastslått virkelighet, noe som bare *er*.

⁴¹ Butler, *Performative Acts and Gender Constitution*, s.522.

⁴² hooks, *The Will to Change*.

⁴³ Skript som manuskript; oppskrift på hvordan å handle, hvordan å opptre.

⁴⁴ hooks, *The Will to Change*, s.22.

⁴⁵ hooks, *The Will to Change*, s.35.

som Mann oppfordrer til et avkall på menneskelige behov. Med Butlers kjønnsfilosofi som grunnlag, kan vi dermed analysere hvordan 'den mannlige kropp' tvinges til å tilpasse seg den historiske idéen om mann.

Ifølge hooks, er patriarkatet et politisk-sosialt system som insisterer på menns iboende dominerende rolle, menns overlegenhet over alt som anses som svakt (kvinner).⁴⁶ Deres utstyrte *rett* til å dominere og herske over det svake, og opprettholde den dominansen gjennom ulike former for psykologisk terror og vold følger konsekvent.⁴⁷ Dette vil være partnervold og generelt vold i hjemmet, i tillegg til ulike former for overgrep mot kvinner, men også transpersoner, skeive og barn.⁴⁸ Patriarkatets verdier indoktrineres i oss fra tidlig alder gjennom familie, skole, media og samfunnet generelt. Følgelig, fremtrer indoktrineringen som noe nærmest uunngåelig, om man ikke avlærer den i senere alder. I kirken lærer vi at Gud - årsaken til alt som eksisterer, er mannlig, og skapte så mannen for å herske over jorden og alt på den. Dermed var det kvinnens rolle å hjelpe mannen og utføre nevnte oppgaver i sin underordnede, lydige posisjon.⁴⁹ Denne oppfatningen bekreftes og påminnes innen institusjonene vi støter på.⁵⁰ Slik lærer vi hvor opprinnelig rollene om det passive og aktive er, noe kjønnsrollene gjenspeiler i hjemmet og arbeidslivet blant annet. Fortellingen om mannens dominans og overlegenhet er nå skrevet inn i stein, som avler selvberettigelse (*entitlement* på engelsk). Mannens selvberettigelse kommer nettopp av normene som stilles overfor ham selv og kvinnen. Man kan med andre ord si at patriarkatet avler mannens selvberettigelse.

Videre, belyser hooks hvordan den patriarkalske kulturs innvirkning på foreldre og samfunn fører til en betydelig devaluering av guttenes følelsesmessige utvikling. Hun hevder at det er høyst nødvendig å anerkjenne hvor skadelige kjønnsnormene er for menn, da det å lære gutter i ung alder at «ekte» menn ikke gråter, at de ikke skal være sårbare eller vise noe tegn til svakhet,

⁴⁶ hooks, *The Will to Change*, s.18.

⁴⁷ hooks, *The Will to Change*, s.18.

⁴⁸ Se f.eks hooks, *The Will to Change*, s.56-57.

⁴⁹ hooks, *The Will to Change*, s.18.

⁵⁰ Et konkret eksempel på dette er filosofiens kanon, som oppgjennom historien og i dag fortsetter å ekskludere kvinnelige filosofer og feministisk filosofi, grunnet intet annet enn tradisjon.

medfører betydelige konsekvenser. Guttene blir senere menn som ikke evner å være i kontakt med sine følelser bortsett fra sinne; den ene følelsen som ikke anses som feminin eller kvinnelig.⁵¹ hooks presenterer et sitat skrevet av Zukav og Francis i «The Heart of the Soul» som presiserer nettopp dette:

Anger prevents love and isolates the one who is angry. It is an attempt, often successful, to push away what is most longed for – companionship and understanding. It is a denial of the humanness of others, as well as the denial of your own humanness. Anger is the agony of believing that you are not capable of being understood, and that you are not worthy of being understood. It is a wall that separates you from other as effectively as if it were concrete, thick, and very high. There is no way through it, under it, or over it.⁵²

Det spesielt interessante med det hooks påpeker, er hvordan kjønnsnormene for mannen kun tillater følelsen sinne som dermed ender opp med å distansere mannen fra sin egen menneskelighet og andres, og på samme tid være den avgjørende faktoren som nettopp *humaniserer* mannen, slik Butler hevder. Den maskuline kjønnsnorm humaniserer mannen, på bekostning av mannens egen menneskelighet. Den humaniserer og avhumaniserer på samme tid. Fornektelsen av andres menneskelighet og sin egen får følgelig betydelige konsekvenser, noe som er et fremtredende faktum blant incel-bevegelsen. Redegjørelsen av Butlers og hooks' kjønnsfilosofi og kjønnsstudier har nå belyst at menn rotfestes i et patriarkalsk samfunn med skadelige forventninger til det å være Mann; deres følelsesliv neglisjeres og selvberettigelsen avles.

Frykten for tapet av den maskuline dominanse, mener jeg er en betydelig faktor innen misogyniets vedvarighet. Samfunnets feilaktige oppfatning av maskulinitet bekrefter mannens iboende dominanse ovenfor alt som er svakt, inkludert kvinnen. Kravet på dominanse blir skadelig, som er blitt belyst gjennom hooks' maskulinitetsstudier. Behovet for dominanse er ikke et biologisk iboende behov i mannen, men en av mange patriarkalske verdier som indoktrineres i mannen fra tidlig alder. Patriarki karakteriseres av mannlig dominans og makt, og ideologien finner vi enten latent eller åpenbart i de fleste samfunn.⁵³ Igjen, er det slike samfunn menn er

⁵¹ hooks, *The Will to Change*, s.42.

⁵² hooks, *The Will to Change*, s.44-45.

⁵³ hooks, *The Will to Change*, s.23.

rotfestede i. Feminismen er en likestillingsbevegelse, og går nettopp imot flere patriarkalske verdier, inkludert mannens iboende rett til å dominere. Bevegelsen ønsker å avskaffe de gamle strukturene og verdiene, med andre ord destruere verdiene som mange generasjoner (hovedsaklig menn) er dypt rotfestet i. Nettopp her, mener jeg en frykt for rotløshet finner sted, som oppstår som en reaksjon på feminismens fremvekst. Kvinners økende selvstendighet truer menn, da de ikke evner å nå opp til det mannlige ideal som samfunnet (den patriarkalske ideologi) forventer av de, nettopp fordi den grunner i dominanse.⁵⁴ Å være Mann betyr dermed og *ha* kontroll, og til enhver tid *føle* at man har kontroll.⁵⁵ Frykten for tapet av den maskuline dominanse, anser jeg derfor som en frykt for tap av røtter (rotløshet). Misogyni, en motbevegelse mot feminismen dog likestilling, mener jeg er et forsøk på en ivaretagelse av røtter. Slik får misogyniet et rasjonelt preg ved seg. Herved skal jeg argumentere for at kvinnen dømmes til sydebukk grunnet menns frykt for rotløshet.

2. Frykten for rotløshet: kvinnen som sydebukk

Den feministiske fremgang har ført til økt likestilling mellom kjønnene og flere muligheter for kvinner, men samtidig ført til harme, angst og misogynistisk tilbakeslag. Når kontrollen over kvinner settes på spill, trues den mannlige dominanse som i lang tid er blitt beskyttet av patriarkatet. Verdiene menn er rotfestede i, trues. Videre, vil jeg vise hvordan kvinnen dømmes til sydebukk grunnet menns frykt for rotløshet

2.1 Ressentiment og frykt

I *Moralens genealogi* (2022) innfører Friedrich Nietzsche det berømte skillet mellom herre – og slavemoral.⁵⁶ Begrepene kommer av Nietzsches søk etter moralens opprinnelse, altså hvor det «gode» og «onde» stammer fra. Han evner å avdekke hvordan moralen er blitt formet av *slaven*, den misunnelige og forbitrede som avler et ressentiment overfor den kreative og livsdyktige *herren*. Slaveoppstanden i moralen begynner med at ressentimentet (nag, forbitrethet) selv blir skapende og føder verdier; ressentiment hos vesener som ikke har fått vist den egentlige reaksjon,

⁵⁴ hooks, *The Will to Change*, s.30.

⁵⁵ hooks, *The Will to Change*, s.31.

⁵⁶ Friedrich Nietzsche, *Moralens genealogi*. (Oslo: Spartacus Forlag AS, 2022).

nemlig gjennom handling, som holder seg skadeløse gjennom imaginær hevning.⁵⁷ Det er gjennom denne slavemoralen begrepene «godt» og «ondt» har sin opprinnelse, og er dannet gjennom slavens selvbedrag og svakhet.

Wendy Brown anvender Nietzsches filosofi om slavemoral i *In The Ruins of Neoliberalism: The Rise of Antidemocratic Politics in The West* (2019) i kapittelet «No Future for White Men», og redegjør for hvordan slavemoralen angår «the white man» som preges av en voksende nihilisme grunnet nyliberalismen.⁵⁸ Hun kommer frem til at slavemoralen blant enkelte menn har en særegenhet ved seg, og at denne slavemoralen skiller seg fra Nietzsches moralfilosofi. Vi forstår nå at slaven, den svake, er ergelig (resentful) overfor den livsdyktige og kreative herren. Det er en lidelse opplevd som urettmessig offer. Så slaven danner et helt nytt verdisystem, som anser «det sterke» som et onde, og «det svake» som et gode, noe som skjer når slavens ressentimentet overfor herren slutter å syde (seethe) lenge nok til å bli kreativ og gi liv til verdier.⁵⁹ Den svake kan ikke handle, kun reagere; dette er deres moraliserende kritikk er, og da dette er alt de har, vil de forfølge det iverdige til den seirer. Brown hevder at den hvite manns ressentiment fødes og vokser grunnet detronisering og tap av berettigelse (entitlement), enn fra svakhet. Det er nettopp dette som skiller Nietzsches slavemoral fra Browns, for ressentimentet stammer fra ulike grunner. Å belyse årsaken for «den hvite manns ressentiment» vil være nødvendig for å kunne forstå dens særegenhet.

Ifølge Brown, er nihilisme årsaken og selve forutsetningen for deres særegne slavemoral, noe hun forklarer ved å anvende Nietzsches definisjon av *nihilisme*. Ifølge Nietzsche, fikk nihilismen sitt utspring grunnet fremveksten av fornuft og vitenskap som utfordringer mot Gud og andre former for autoritet; utfordringer som avdekker at all mening er noe konstruert og alle fakta er å være uten noe iboende mening.⁶⁰ Egenverdi mister fotfeste. Deretter, påpekes det at verdier ikke nødvendigvis er kommet til en ende, men at de nå, selv de høyeste verdier, ender opp med å

⁵⁷ Nietzsche, *Moralens genealogi*, s.30.

⁵⁸ Wendy Brown, «No Future for White Men» i *In the Ruins of Neoliberalism: The Rise of Antidemocratic Politics in the West*. (USA: Columbia University Press, 2019), s.161.

⁵⁹ Brown, «No Future for White Men», s.174.

⁶⁰ Brown, «No Future for White Men», s.161.

devaluere seg selv som følger av den nihilistiske tradisjon.⁶¹ De har mistet sin viktigste næringskilde, eller slik Nietzsche hevder: «they are unmoored from their foundations».⁶² Følgelig, bagatalliseres verdiene vi en gang anså å være svært meningsfulle, som sannhet, likestilling, fornuft og ansvar som er blitt fungible og trivielle, overfladiske og lett instrumentelle.⁶³ Brown presenterer noen eksempler som illustrerer dette adekvat, som når en Martin Luther King Jr. tale (I Have a Dream (1963)) om offentlige tjenester anvendes for å reklamere for Dodge-lastebiler under Super Bowl, eller når det katolske presteskapet er blitt avslørt i å ha forgrepet seg på tusenvis av barn mens deres overordnede (superiors) så vekk.⁶⁴ Eksempelene illustrerer noen av de få konsekvensene som følger av nihilismen, som ytterligere forringer verdien av verdier og bidrar til dets egen fremvekst.

I lys av Weil, mener jeg at vi anse verdiene som røtter, som er blitt røsket opp av jorden (samfunnet) og som dermed har mistet sitt grunnlag. Røttene eksisterer fortsatt, og ligger på jordoverflaten der de gradvis råtner bort. Brown belyser hvordan egenverdien i verdier mister sitt grunnlag og blir trivielle og overfladiske, men sett med en eksistensialistisk holdning vi innhenter gjennom Weil, avdekkes det at devalueringen av verdier er mye mer bekymringsverdig enn Brown tilsier. Vi rotfestes i verdier konstruert av samfunnet, og når de samme verdiene mister sitt grunnlag – sin verdi, så mener jeg at rotfestelsen konsekvent vil påvirkes. Dermed, forstår jeg devalueringen av verdier som en aktualisering av faren for rotløshet, og ikke kun en forklaring på mannens voksende ressentiment, slik Brown mener.

Under nihilismens devaluering av verdier, reduseres også kravet og kraften av *samvittighet*, som både er dannet og lenket av verdier.⁶⁵ Konsekvensene ved tapet av menneskelig samvittighet har dermed ført til en *desublimering av viljen til makt*. Brown forklarer det slik:

Recall that sublimation of the will to power, demanded by Judeo-Christian morality, includes turning the will against itself. This turning of the will to power inward, unleashing it on the

⁶¹ Brown, «No Future for White Men», s.161.

⁶² Brown, «No Future for White Men», s.161.

⁶³ Brown, «No Future for White Men», s.161.

⁶⁴ Brown, «No Future for White Men», s.162.

⁶⁵ Brown, «No Future for White Men», s.164.

subject, is what Nietzsche (and Freud, though differently) place at the seat of conscience. It is why both thinkers treat conscience as self-cruelty, not just self-containment. Conscience is the formation through which we internally attack and berate ourselves, not only restrain ourselves. [...]. Desublimation sends the will to power outward again as it releases the subject from the lash and restraint of conscience.⁶⁶

Hun belyser hvordan viljen til makt vendt innover gir oss vår samvittighet, på både godt og vondt. Under nihilismens devaluering av verdier sendes viljen til makt utover, som reduserer kravet og kraften av vår menneskelige samvittighet. På bakgrunn av dette, presiserer Brown at ettersom den nihilistiske devalueringen av verdier letter samvittighetens kraft, frigjør den oss samtidig fra tilbakeholdenhet, selvbebreidelse og selvskade som samvittigheten påtvinger. Hun anvender Hans Slugas tolkning av Nietzsches nihilisme og viljen til makt, og videreformidler at nihilismen nå har ført til at religion og apellen til religiøse verdier nå er blitt kyniske instrumenter for uhemmet bruk av makt. Under den hemningsløse viljen til makt er enhver bekymring for andre også gått tapt.⁶⁷ Redegjørelsen av nihilismen og dets innvirkning på individ og samfunn – samvittigheten, er avgjørende og ytterst relevant for å kunne *forstå* det voksende ressentimentet og aggresjonen blant menn; de samme mennene som dømmer kvinnen til syndebukken.

Nihilismens destruksjon av samvittighet kan bidra til å forklare den bemerkelsesverdige aggresjonen blant høyreorienterte individer, grunnet nyliberalistisk valorisering av libertarianistisk frihet. Brown hevder at slik valorisering mates av «wounded, angry white maleness» og av «nihilism's radical depression of conscience and social obligation».⁶⁸ Aggresjonen ser vi under de fysiske og ikke-fysiske angrepene på liberale og venstreorienterte, feminister, anti-rasister og andre. Lidenskapen og nytelsen ved å provosere og trakkasere (trashing), er tegn på hva Nietzsche definerer «wreaking the will», kun for å føle makt når bekræftelse fra verden er utilnærmelig.⁶⁹ Denne friheten har en overveiende selvberettigende side ved seg, *entitlement* – noe som er blitt redegjort for tidligere gjennom hooks, Butler og mannens maskuline skript. Det er friheten i «I will because I can, because I believe in nothing and I am

⁶⁶ Brown, «No Future for White Men», s.164.

⁶⁷ Brown, «No Future for White Men», s.164.

⁶⁸ Brown, «No Future for White Men», s.170.

⁶⁹ Brown, «No Future for White Men», s.170.

nothing other than my will to power». ⁷⁰ Dette er en menneskelighet uten noe annet prosjekt enn hevn, uten samvittighetsbegrensning, tro eller verdier, som hverken har tro på mennesket eller gudommelig hensikt. ⁷¹ Det blir dermed gunstig å anvende Browns definisjon av den maskuline selvberettigelsen i analysen av hvorfor kvinnen blir syndebukken.

2.2 Misogyniets særegne slavemoral

Tidligere, belyste jeg at Brown hevder den hvite manns ressentiment fødes og vokser grunnet detronisering og tap av berettigelse (entitlement), i stedet for svakhet. Nettopp dette skiller Nietzsches slavemoral fra Browns; ressentimentet stammer av ulik grunn som gjør den særegen. Det er til nå blitt redegjort for årsaken til det særegne ressentiments opprinnelse – nihilismen, men ikke hva konsekvensene av det særegne ressentimentet er. Brown introduserer to muligheter på hva som kan skje når ressentimentet følger av detronisering og tap av berettigelse. De to mulighetene gir en forklaring på misogyniets vedvarenhet i dag, som jeg ønsker å sammenligne med det eksistensialistiske perspektivet jeg fremmer i denne oppgaven.

Den første muligheten Brown presenterer angående hva som kan skje når ressentimentet følger av detronisering og tap av berettigelse, er at harme (rancor) og raseri (rage) ikke utvikles til raffinerte moralske idéer, men forblir harme og raseri. ⁷² Ressentimentet sublimeres ikke til noe nytt og kreativt, men forblir *usublimert* ⁷³. Lidelse og hevn i tråd med usublimert ressentiment, blir permanente – slik et sår som ikke vil leges. Som følger av dette, angripes de som beskyldes for detroniseringen av «white maleness» slik Brown forklarer det. ⁷⁴ I henhold til denne oppgaven vil det være mer adekvat å anvende «misogynistiske menn» i stedet for «hvite menn» (da Brown tar for seg et område vendt mot nyliberalismen) ⁷⁵. De som angripes er som regel feminister,

⁷⁰ Brown, «No Future for White Men», s.171.

⁷¹ Brown, «No Future for White Men», s.172.

⁷² Brown, «No Future for White Men», s.177.

⁷³ Begrepet skal forstås som noe som forblir i sitt element uten å gå over til noe nytt. Innen kjemi, er sublimasjon en prosess hvor et fast stoff går direkte over til gass/damp uten at det først smelter og danner en væske. Se <https://snl.no/sublimasjon>

⁷⁴ Brown, «No Future for White Men», s.177.

⁷⁵ Det er likevel nødvendig å anerkjenne at misogyni berører ulike grupper kvinner ulikt, som for eksempel mørke, skeive og transkvinner. Misogynoi er et nytt begrep dannet for å belyse hvordan mørke kvinner både rammes av misogyni og rasisme. Kate Manne belyser dette i «Misogynoi in Action: The Daniel Holtzclaw Case» i *Down Girl*, s.209. Grunnet oppgavens avgrensning, er dette noe jeg må utelukke denne gang.

multikulturalister, globalister, som både avsetter og forakter dem.⁷⁶ «This is resentment without diversion into clever critiques and refined moral logics that invert by reproaching domination. This is resentment stuck in its trapped rancor, unable to “become creative.” It has only revenge, no way out, no futurity.» ifølge Brown.⁷⁷ Dette er rent resentment uten vending mot disiplin, kreativitet og intellektuell mestring som den kristne slavemoral vendte sitt fokus mot. Den omgjøres ikke til noe nytt og kreativt, men forblir en reaktiv aktivitet som ikke evner annet enn hevn. Weil forutså denne type atferd, som grunner i rotløshet. Hennes redegjørelse av den siste atferd – å delta i en aktivitet ment for å rykke opp andres røtter, om så på voldelig vis – kjennetegner atferden Brown presenterer. Med en eksistensialistisk holdning til denne atferden, mener jeg atferden ser ut til å være et forsvar av ens røtter som motiveres av frykt, og ikke kun et ønske om hevn. Dette blir fremtredende for meg grunnet *hvem* som angripes, nemlig grupper som truer den maskuline dominans som feminister blant annet.⁷⁸ Den første muligheten fungerer dermed som en forklaring på hvorfor kvinnen beskyldes, og blir syndebukken.

Den andre muligheten Brown presenterer, er at det faktisk dannes verdier fra resentmentet til «de lidende».⁷⁹ Om det er slik som Nietzsche hevder – at de svakes resentment forløser sin knipe ved å navngi det det holder ansvarlig for sin smerte «det onde», og seg selv «det gode», så vil detronisert selvberettigelse fordømme likhet kun for å bekrefte sin overlegenhet, som ikke baserer seg på annet enn tradisjonell rett.⁸⁰ Den selvberettigelse som tidligere var berettiget og «vanlig»⁸¹, er nå blitt detronisert grunnet kvinners økte selvstendighet. Selvberettigelse grunnet ditt kjønn holder dermed ikke vann lengre. Detronisert selvberettigelse ender opp med å

⁷⁶ Brown, «No Future for White Men», s.177.

⁷⁷ Brown, «No Future for White Men», s.178.

⁷⁸ I tillegg til feminister, angripes også multikulturalister og globalister som dermed kan forklare «den hvite manns resentment». I henhold til oppgavens avgrensning, er jeg nødt til å forholde meg til kun feminister, da jeg har tatt avstand fra «den hvite mann», og i stedet fokuserer på menn generelt.

⁷⁹ Brown, «No Future for White Men», s.179.

⁸⁰ Brown, «No Future for White Men», s.179.

⁸¹ Vanlig i henhold til de patriarkalske samfunn, hvor mennenes suverenitet ble forankret i loven, hjemmet og samfunnet.

fordømme likhet⁸², et gode, kun for å bekrefte sin overlegenhet. Denne verdi er dannet fra deres ressentiment, som forløser deres knipe ved å holde kvinner ansvarlig for sin smerte.

Ved å anvende Browns to muligheter med henblikk på Butlers kjønnskript og hooks «masculinity studies», finner jeg at misogyni i grunn er noe svært paradoksalt. Hvordan det maskuline skript (et tilsynelatende destruktivt skript) forsvares, og likhet (et gode) fordømmes, kan vi forstå i henhold til behovet for å forsvare sine røtter. Det ser ut til at misogynistiske menn forsvarer det som gjør de vondt, og fordømmer det som vil gagne de.⁸³ Jeg ser det slik at det vonde de forsvarer, samtidig har et betryggende element ved seg fordi det er det de kjenner til best. Weil belyser denne tvetydigheten i en metafor om våpen og smør, som eksemplifiserer forsvaret av det vonde:

When men are offered the choice between guns and butter, although they prefer butter so very much more than guns, a mysterious fatality compels them, in spite of themselves, to choose guns. There isn't enough poetry about butter – at least, when you have some; for it does take on a certain poetry when you haven't any. But we don't dare to admit our preference for it.⁸⁴

Den «mysterious fatality» anser jeg som behovet for det kjente eller det trygge, som røtter i henhold til Weil. Til tross for at feministiske verdier har gagnet menn i stor grad, blir det likevel utfordrende avvise det kjente, som man er rotfestet i. I tillegg, aksepteres og belønnes man for å ha opptrådt i tråd med samfunnets forventninger (Butlers kjønnskript), som gjør utfordringen enda større. En slik trygghet som rotfestethet innbefatter, tenker jeg forklarer misogyniets vedvarenhet. Incels, for eksempel, mener jeg finner en trygghet i sorgen av tapet av privilegiene deres kjønn tidligere hadde, som gir meg en forståelse av hvorfor de holder så fast ved misogyniet. Det er nå blitt en trygghet, fordi et helt (incel)samfunn står sammen i forsvaret av røttene, og forsvaret mot feministiske verdier. Likevel, uttrykker de samtidig deres sterke misnøye med hvor dårlig de behandles av verden, og hvor urettferdig dette er. Av den grunn,

⁸² Likhet (equality) anser vi her som et gode, da den i hovedsak gagnar ulike samfunn. Likhet brukes derfor som en måleenhet innen Human Development Index for å måle utvikling, der store forskjeller mellom kjønn medfører et stort tap av utvikling. Utvikling anser vi også som et gode. Se f.eks <https://www.fn.no/Statistikk/gii-likestilling>.

⁸³ Gjennom blant annet dannelsen av begrepet feminist masculinity, som forutsetter at det er nok for menn å være for å ha verdi, og at de ikke trenger å gjøre eller å prestere for å bli bekreftet og elsket. I stedet for å definere styrke som *makt over*, definerer feministisk maskulinitet styrke som ens evne til å være ansvarlig for seg selv og andre. Se hooks, *The Will to Change* s.117.

⁸⁴ Weil, *The Need for Roots*, s.96.

tenker jeg at forsvaret av de gamle patriarkalske verdiene er noe svært paradoksalt i lys av at misogynistene må trues for at sorgen skal være betryggende. Paradokset er at offerrollen gir en misogynist subjektsposisjon som kun er tilgjengelig dersom det patriarkalske er under angrep. Til tross for misogyniets paradoksale side, vil jeg igjen hevde at det grunnes i noe logisk; frykten for rotløshet. Jeg ser det slik at paradokset igjen fremhever hvor fundamentalt viktig rotfestelse er, nettopp fordi røttene forsvares uavhengig av om de er skadelige eller ikke. Dette er tilsynelatende ulogisk, men ved å anerkjenne røttenes nødvendighet og hvor avhengige vi er av å være rotfestet, blir forsvaret av de logiske likevel.

Brown forklarer at vi kan forstå misogyni i dagens samfunn ved å forstå det særegne ressentiment. Ressentimentet grunner i detronisering og tap av selvberettigelse, også kjent som patriarkalske verdier. Slik Brown forklarer, er de «white, wounded men» med dette ressentiment kun fylt med hevnjerrighet, hat og forakt ovenfor kvinner grunnet detronisering og tap av selvberettigelse. Her mener jeg Browns forklaring faller til kort. Jeg hevder at denne hevnjerrighet, hat og forakt ikke grunnes i kun detronisering og tap av selvberettigelse, men en *frykt for rotløshet*. Kvinner blir syndebukken og målskive for den frustrasjonen og uroen som frykten for rotløshet skaper. Misogyni anser jeg som et forsøk på å bevare det kjente – verdiene som menn er rotfestede i – og ikke kun et uttrykk av hat og hevn, noe Brown argumenterer for. Hennes forklaring på det voksende hat blant menn i dag mangler det eksistensielle perspektivet vi får av Weils filosofi om rotløshet.

Videre, skal jeg illustrere hvordan frykten for rotløshet kan uttrykkes i samfunnet, og dermed manifestere seg sosialt. Her, skal jeg benytte meg av fenomenet incels, da de er det mest konkrete eksempel på hvordan frykt for rotløshet utspilles gjennom misogyni.

3. Slaveoppstanden i ressentimentet; det ekstreme forsvaret av røttene

Hittil, har jeg vist hvordan menn rotfestes i et samfunn med en svært destruktiv forventning til hvordan menn skal opptre, og hvor integrert denne oppfatningen om Mannen virkelig er. I tillegg,

har jeg vist at til tross for at menn rotfestes i et samfunn med skadelige forventninger, medfører rotfestethet i seg selv en følelse av tilhørighet og trygghet. Dette forklarer misogyniets vedvarenhet, fordi nettopp det å forsvare de patriarkalske verdiene medfører trygghet og tilhørighet. På bakgrunn av disse innsiktene, vil jeg vise hvordan incels kan forstås som et konkret eksempel på frykt for rotløshet, og til slutt vise hvordan *slaveoppstanden* i et slikt ressentiment kan se ut. Det blir dermed viktig å påpeke at slike angrep på kvinnen skjer i ulik grad, alt fra subtil fiendtlighet som hersketeknikker i klasserommet eller et jobbmøte, til masse mord. Jeg skal nå eksemplifisere hvordan frykten for rotløshet uttrykker seg i samfunnet og manifesterer seg sosialt. Til slutt, vil jeg vise hvordan fullstendig og ekstrem rotløshet ser ut, dog hva den kan føre til.

3.1 Incelbølgen

Simone Weil forutså to ulike atferd som ville prege de virkelig rotløse individene. Den første: å falle inn i en åndelig sløvhet som ligner døden, og den andre: å kaste seg ut i en eller annen form for aktivitet som er utformet for å rykke opp andres røtter (gjøre andre rotløse). Incels preges i stor grad av den første atferden, noe som blir fremtredende om vi forstår hva incel-ideologien innebærer.

Incelsamfunnet finner vi på ulike internettforum, hvor en av de mer kjente arenaene for MRA nå bærer navnet /r/TheRedPill, på reddit.⁸⁵ Deres virkelighetsoppfatning kjennetegnes av den røde og blå «pillen», en metafor hentet fra filmen *The Matrix* (1999), noe William Larsson forklarer i «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs» i *Om det å være menneske i den teknologiske tidsalder* (2019).⁸⁶ Den røde pillen er et språklig bilde på filosofi hvor man innser at samfunnet er grunnleggende motvirkende menn, hvor kvinner får særbehandling og har fortrinnet rent biologisk, og at folk flest (i vesten) er hjernevasket av feminisme.⁸⁷ Om du velger den blå pillen lever du i ignoranse eller fornektelse av denne sannheten.⁸⁸ Det som særskilt kjennetegner incellenes virkelighetsforståelse, utdyper Larsson, er filosofien om «the black pill», som

⁸⁵ William Sten Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», i *Om det å være menneske i teknologiens tidsalder*, red. Jens Røyrvik & Alexander Berntsen (Trondheim: Institutt for Sosialantropologi, NTNU, 2019), s.1.

⁸⁶ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs».

⁸⁷ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.1.

⁸⁸ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.1.

innebærer et grunnleggende biologisk deterministisk syn på tilværelsen, hvor man konkluderer med at det er umulig å få seg en partner med mindre man har de rette fysiologiske trekkene. Synonymt med å være «black piller» er innsigelsen at deres trekk *aldri* kan tiltrekke seg kvinner, og at man bare burde gi opp.⁸⁹

Den røde pillen, skildrer et ressentiment overfor kvinner og feminismen.⁹⁰ Dette kjennetegner den særegne slavemoral som Brown presenterte: et usublimert ressentiment som ikke evner annet enn hevn og raseri. I tillegg, dannes det verdier ut av dette ressentiment, nemlig å fordømme kvinner for å hevde sin egen overlegenhet. Jeg tenker at ved å ende opp med å velge «den røde pillen», er man allerede i startfasen til å bli rotløs. Det spesielt interessante her, er at man har valget om å velge «den blå pillen», men da innrømmer man samtidig at man velger å være ignorant og å fornekte sannheten. Tilhengerne av den røde pillen minner om Weils skildring av rotløsheten på landsbygda; de led av frykten for å bli glemt, og tanken om at alt som var verdt noe skjedde i et samfunn som de ikke var en del av. Det var en mangel på tilhørighet innen «de viktige områdene» som førte til et utbredt mindreverdighetskompleks. Atferden de «red piller» incellene har, eksemplifiserer den andre atferden Weil presenterer: å kaste seg ut i en eller annen form for aktivitet som er utformet for å rykke opp andres røtter (gjøre andre rotløse). Jeg mener at det å delta på disse forumene er en slik aktivitet, fordi de har som mål å spre denne incelfilosofien de anser som den absolutte sannhet. Spredningen av denne skadelige livsfilosofi har, slik jeg ser det, som formål å rekruttere nye «medlemmer», hvor de viser hverandre sympati og samtidig evner å avhumanisere hverandre.⁹¹

Den svarte pillen er spesielt urovekkende, og skiller seg fra den røde pillen ved at den er gjennomsyret nihilisme. For den svart-pillede incellen, er det ingen mening i å prøve og få en partner: fremtiden er determinert av de biologiske forutsetningene man har.⁹² Denne atferden samsvarer med Weils første forutsetning for rotløshet: å falle inn i en åndelig sløvhet som ligner døden. Slike incels er også aktive på forumene, og sprer sin filosofi i likhet med red-piller

⁸⁹ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.1.

⁹⁰ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.1-2.

⁹¹ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.6.

⁹² Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.1.

incels.⁹³ Black pilld incels mener de aldri vil evne å følge det maskuline kjønnskript fordi de ikke oppfyller de fundamentale kriteriene, nemlig utseendet. Derfor er det ingen vits i å forsøke og opptre slik samfunnet ønsker. Denne *sannhet* er noe de føler seg pliktig i å videreformidle på incelforumene, som jeg mener konsekvent er med på å rykke opp andre individer.

Noe interessant verdt å nevne, er incels syn på andre menn som evner å oppfylle det maskuline skript, i tillegg til å ha de fysiologiske trekkene incels er opptatte av. De navngir slike menn «chad» eller «chads», og uttrykker et sterkt misnøye og misunnelse overfor de.⁹⁴ «Chads» klassifiseres som *alfahann*, der incels er *betahann*, grunnet at de ofte har seksuelt samkvem med kvinner og har vunnet det genetiske lotteriet, som i henhold til incels deterministiske «black pill» teori sikrer deres framtid innen det seksuelle og romantiske området.⁹⁵ I Larssons undersøkelse av ulike incel-forum, kom han til den konklusjon at incels muligens anså «Chad» som like forkastelig som kvinner, men samtidig idealiserer . Incels hat er dermed ikke kun rettet mot kvinner, men mot alle privilegerte individer som har en lysere fremtid grunnet deres biologiske forutsetninger. «Chad» er det konkrete eksempelet på enn mann med det «korrekte» utseende, som høster godene samfunnet tilbyr i kraft av at han følger de gitte skriptene. Om vi ser tilbake på Butlers kjønnsfilosofi, er klare avgrensede former for kjønn det som *menneskeliggjør* individer innen samtidens kultur, og de som ikke evner å uttrykke sitt kjønn på riktig måte, straffes. Ved å ikke følge de gitte skriptene, risikerer individet å miste sin moralske status som menneske, og dets anerkjennelse som menneskelig subjekt. Incels opplever at de mislykkes i å uttrykke sitt kjønn på det de tenker er den riktige måten, og føler seg derfor umenneskeliggjorte, med nedrangert moralsk status. Det bemerkelsesverdige her, er at avhumaniseringen av incels ikke utøves av samfunnet, men av *hverandre*. Incels avhumaniserer seg selv, der de anser seg selv som «subhuman» og ubrukelige mennesker.⁹⁶ «Chad» anses nærmest som et overmenneske av urettferdig grunn, men likevel et *menneske*. Incels' prosjekt blir dermed å omfavne deres selvnedgraderte rolle i tilværelsen.⁹⁷

⁹³ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.1.

⁹⁴ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.4.

⁹⁵ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.4.

⁹⁶ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.5.

⁹⁷ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.5.

Med kvinners økte selvstendighet og frihet, er det færre kvinner i dag som *må* handle i tråd med den tradisjonelle kvinnelige kjønnsrollen; hun får i større grad enn tidligere velge sin egen partner, er mer økonomisk uavhengig og er dermed blitt mer selvstendig og uavhengig mannen. Det kan dermed være plausibelt å anta at denne avhumaniseringen skjer på samme bakgrunn som incels avhumanisering av seg selv; hverken incels eller kvinner følger de gitte skriptene. Kvinner mister dermed sin moralske status som menneske, grunnet at de ikke «opptrer» sitt kjønn slik de *skal* gjøre. Innen denne avhumaniseringen, har kvinner nå blitt navngitt «femoids», «cumdumpsters», «feminazis» og «femtards», og sjeldent *kvinner*.⁹⁸ De sammenligner kvinnens situasjon med sin egen, og forakter hvordan hun likevel lever et bedre liv enn det de noen gang vil evne. De ender opp med å anse kvinnen som utspekulerte «vesener» som evner å utnytte menn for goder, gjennom blant annet samleie og ekteskap. Kvinners seksualitet preges av tanken om *renhet* og *urenhet*, der urenhet angår kvinner med flere seksuelle partnere, eller seksuelle aktive kvinner før ekteskap.⁹⁹ De ser dermed tilbake på tiden der de hadde *rett på* seksuell tilgang til kvinner, og idealiserer tidsperioden gjennom uttrykk som «before feminism».¹⁰⁰ Kvinnesynet deres fremhever deres patriarkalske perspektiv på menns iboende dominerende rolle, deres overlegenhet over alt som anses som svakt, og deres utstyrte rett til å dominere. Perspektivet holder ikke vann i dag, og incels blir dermed det konkrete bildet på den detronisert selvberettigelse vi tok for oss tidligere.

3.2 Slaveoppstanden: den endelige sublimering

De virkelig rotløse, hevdet Weil, kan ty til atferd som innebærer å kaste seg ut i en eller annen form for aktivitet som er utformet for å rykke opp andres røtter på voldelig vis. Den særegne slavemoral Brown presenterte, kjennetegnes ved det usublimerede ressentimentet som forblir fanget i harme og raseri. Den evner ikke annet enn hevn, og sublimeres ikke til noe nytt og kreativt. Jeg ser det slik at slaveoppstanden i et slikt ressentiment er den endelige sublimeringen. Sublimeringen skjer gjennom den mest ekstreme form for hevn, som mord og/eller kvinnefiendtlige terrorangrep, og blir så den ultimate selvhevdelsen som individer preget av et

⁹⁸ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.5.

⁹⁹ Larsson, «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», s.5.

¹⁰⁰ Brown, «No Future for White Men», s.172.

slikt ressentiment har behov for. Jeg skal videre anvende terrorangrepet kjent som *The Isla Vista Killings* som et konkret eksempel på hva jeg anser som den endelige sublimering i det usublimerte ressentiment; *slaveoppstanden*.

Elliot Rodger, den 22 år gamle incelen filmet seg selv bak rattet på sin BMW, der han uttrykte sitt misnøye med samfunnet, spesielt kvinner, og hva han skulle gjøre i sin hevn. Senere, utførte han terrorangrepet på Isla Vista i 2014 som vi i dag kjenner til som *The Isla Vista Killings*.¹⁰¹ Det usublimerte ressentimentet tillater det som tidligere førte til skam, elendighet og selvforakt, til å opptre som morderisk raseri.¹⁰² Dette er rotløshet i verste fall. «[I've been] forced to endure an existence of loneliness, rejection, and unfulfilled desires, all because girls have never been attracted to me. Girls gave their affection and sex and love to other men but never to me... It has always been very torturous.»¹⁰³ Rodger fortsetter med å forklare hvordan disse jentene kastet seg over de «motbydelige dyrene» de foretrakk over ham - den *supreme gentleman*; «what don't they see in me?» klagde han.¹⁰⁴ Videre, legger vi merke til hatet som vokser i Rodger når han forteller hvordan de alle skal straffes for det:

You all, I will punish you all for it. [...]. On the Day of Retribution, I am going to enter the hottest sorority house of UCSB; and I will slaughter every single spoiled, stuck-up, blonde slut I see inside there. [...]. I'll take great pleasure in slaughtering all of you. You will finally see that I am, in truth, the superior one – the true alpha male. Yes. After I've annihilated every single girl in the sorority house, I'll take to the streets of Isla Vista and slay every single person I see there.¹⁰⁵

Planen funderes på Rodgers tanker i *My Twisted World*, hans manifest som ble offentliggjort etter hendelsen. Rodgers «Day of Retribution» begynte i hans leilighet, hvor han knivstakk og drepte tre unge menn, to av de som var hans romkamerater og en gjest på besøk, før han publiserte filmen nevnt tidligere. Deretter, forflyttet han seg til det sentrale elementet i hans plan, nemlig Alpha Phi sorority house ved UCSB. Planen gikk ikke gjennom fordi han ikke kom seg inn i huset. Han eksploderte i raseri og frustrasjon og endte opp med å dra på en «random drive-by

¹⁰¹ Brown, «No Future for White Men», s.172.

¹⁰² Brown, «No Future for White Men», s.172.

¹⁰³ Manne, *Down Girl*, s.35.

¹⁰⁴ Manne, *Down Girl*, s.35.

¹⁰⁵ Manne, *Down Girl*, s.35.

shooting spree» der han skøt tilfeldige mennesker, slik Kate Manne formulerer det.¹⁰⁶ Det endte med at han tok sitt eget liv. På dette stadiet, ser jeg det slik at all frykt for rotløshet er borte. Min tolkning av *The Isla Vista Killings* og Rodgers manifest, er at det ikke lenger dreide seg om frykt, men at Rodger var blitt fullstendig rotløs. Dermed gjensto det kun et opprør som ikke evnet å utspille seg gjennom annet enn morderisk hevn. Rodger var ikke her preget av en frykt for rotløshet, han var rotløs.

Legg merke til hvordan Rodger formulerer seg, når han sier «you will finally realize that I am, in truth, the superior one – the **true alpha male**».¹⁰⁷ Det faktum at Rodger identifiserer seg som en incel, forteller oss meget om hans selvbilde, virkelighetsoppfatning og syn på kvinner, noe vi har undersøkt tidligere. Han erkjenner sin underlegne posisjon i samfunnet, og gjør til slutt et opprør. Det bemerkelsesverdige er at den underlegne posisjonen han tar for seg, ikke er gitt av noen andre enn ham selv og incelsamfunnet. Likevel, hevner han seg på verden – de han beskylder for sin ulykke (ergo Browns første mulighet). Jeg vil anse terrorangrepet som Rodgers siste mulighet til å endelig bli en alfahann – incelsamfunnets idealiserte mann, og endelig et verdig *menneske*. Han opponerer sin ulykke og sin rotløshet, som kvinnene blir holdt ansvarlige for.

Slaveoppstanden utspilte seg gjennom et terrorangrep og var Rodgers siste forsøk på å bli alfahann. Med andre ord, ser jeg det slik at slaveoppstanden var Rodgers siste mulighet til å få den etterlengtede subjektsposisjon – en menneskestatus – på hans egne premiss. Jeg mener angrepet illustrerer en konsekvens av hva som skjer når frykten for rotløshet går over til å være fullstendig rotløshet, hvor frykten har forvitret. Med en eksistensialistisk holdning til en slik slaveoppstand i et usublimert ressentiment, kan vi forstå hvordan oppstanden grunner i noe logisk, i stedet for å anse angrepene som irrasjonelle trassreaksjoner grunnet detronisering og tap av selvberettigelse. Det befinner seg her en rasjonell komponent som er verdt å anerkjenne, slik at vi kan forstå bakgrunnen for slike angrep og forhåpentlig stanse de fremtidige.

¹⁰⁶ Manne, *Down Girl*, s.36.

¹⁰⁷ Manne, *Down Girl*, s.35.

Konklusjon

Temaet jeg har drøftet frem til nå er misogyni, som enda er et vedvarende samfunnsproblem. Det lidenskapelige forsvaret av patriarkalske verdier utspilles i blant annet misogyni, som i verste fall har ført til kvinnefiendtlige mord og terrorangrep. Misogyniets vedvarenhet i samfunn som i bunn og grunn aksepterer kjønnslikestilling er forunderlig. Følgelig, så jeg nødvendigheten i å utrede en mulig forklaring. Til slutt, kom jeg fram til at det foreligger en eksistensialistisk logikk bak misogyni, med frykt som sin kjerne.

Jeg startet med å introdusere og redegjøre for Weils eksistensfilosofi om rotløshet, og denne eksistensialistiske holdningen er oppgavens fundament. Rotløshet følger av tap av verdier, som igjen medfører utrygghet og tap av tilhørighet. For de rotløse, gjenstår det to mulige atferd: enten å falle inn i en åndelig sløvhhet som ligner døden, eller kaste seg ut i en eller annen form for aktivitet som er utformet for å rykke opp andres røtter (gjøre andre rotløse).

Først, hevdet jeg at menn rotfestes i et samfunn med skadelige forventninger til det å være Mann. Jeg benyttet meg av Beauvoir, Butler og hooks' kjønnsfilosofi i min argumentasjon for standpunktet. Beauvoir forklarer hvordan gutten indoktrineres i sin forventede rolle som Mann, 'Den ene', i barndommen. Butler argumenterer for hvordan kjønn kan forstås som en performativ prestasjon tvunget i kraft av sosiale sanksjoner og tabu. I tillegg, argumenterer hun for hvordan kjønn har en humaniserende effekt, og at man risikerer å miste sin moralske status som menneske om man ikke opptrer sitt kjønn som forventet. hooks argumenterer for hvordan mannens følelsesliv neglisjeres grunnet kjønnsnormene. I tillegg, insisterer det patriarkalske samfunn på menns iboende dominerende rolle ovenfor kvinner. hooks argumenterer for at maskulinitet anses som synonymt med begrepet dominanse, som har ført til en normalisering av vold blant menn. Slik kom jeg fram til at det patriarkalske samfunnet menn rotfestes i funderes på skadelige forventninger til det å være Mann.

Videre, hevdet jeg at kvinnen dømmes til sydebukk grunnet menns frykt for rotløshet. Jeg benyttet meg av Brown, som argumenterer for at mennenes forbitrehet og hat skyldes en særegen slavemoral. Den særegne slavemoralen skyldes nihilismens fremvekst. Den er særegen fordi ressentimentet følger av detronisering og tap av selvberettigelse, ikke svakhet. Brown argumenterer for at et slikt ressentiment forblir usublimert, og evner ikke annet enn hevn og raseri. I tillegg, argumenterer hun for at de som beskyldes for detroniseringen, som kvinner, angripes. Her mener jeg Brown kommer til kort, fordi hun mangler en eksistensialistisk holdning til analysen av problemet misogyni, noe vi får gjennom Weils filosofi. Jeg hevder at denne hevnjerrighet, hat og forakt ikke grunnes i kun detronisering og tap av selvberettigelse, men en frykt for rotløshet. Misogyni anser jeg som et forsøk på å bevare den kjente maktstrukturen og verdssystemet menn er rotfestet i og ikke kun et uttrykk av hat og hevn, noe Brown argumenterer for. Misogynistiske menn forsvarer det som gjør de vondt og fordømmer det som vil gagne de, som igjen bekrefter hvor dypt behovet for rotfestelse er.

Til slutt, hevder jeg at incels er det konkrete eksempelet på hvordan frykt for rotløshet uttrykkes og manifesteres i samfunnet. Weil forutså to ulike atferd som følger av rotløshet: den første var å falle inn i en åndelig sløvhet som ligner døden, og den andre var å kaste seg ut i en eller annen form for aktivitet som er utformet for å rykke opp andres røtter (gjøre andre rotløse). Black-pilled incels kjennetegnes ved den første atferden fordi de er gjennomsyret en nihilistisk virkelighetsoppfatning. Red-pilled incels kjennetegnes ved den andre atferden, da de har som mål å spre sin «sanne» virkelighetsoppfatning, og dermed gjøre andre rotløse. Incels avhumaniserer seg selv og andre, som følgelig sprer rotløshet. Videre, hevder jeg at slaveoppstanden i ressentimentet (med Elliot Rodgers terrorangrep som eksempel) grunnes i en fullstendig rotløshet, hvor frykt ikke lenger spiller noen rolle. Oppstanden er den endelige sublimeringen av det usublimerte ressentiment, og det siste forsøket på å hevde den etterlengtede subjektposisjon og ivareta maktstrukturen de er rotfestet i. Slik kom jeg til konklusjonen om at det foreligger en eksistensialistisk logikk bak misogyni: frykt for rotløshet.

Litteraturliste

Weil, Simone. *The Need for Roots*. England: Routledge Classics, 2002.

------. *Styrkens mysterium*. 1.utg. Oslo: CAPPELEN DAMM AS, 2020.

hooks, bell. *The Will to Change: Men, Masculinity and Love*. USA: Washington Square Press, 2004.

Manne, Kate. *Down Girl: The Logic of Misogyny*. 5.utg. USA: Oxford University Press, 2018.

de Beauvoir, Simone. *Det annet kjønn*. Oslo: PAX FORLAG AS, 2000.

Butler, Judith. Performative Acts and Gender Constitution: An Essay in Phenomenology and Feminist Theory i *Theatre Journal*. Vol.40, nr.4. USA: The John Hopkins University Press, 1988.

------. *Kjønn, performativitet og sårbarhet*. 1.utg. Oslo: CAPPELEN DAMM AS, 2020.

Amnesty.no. 2012. «Verdens verste steder å være homo». (sist oppdatert 2020) hentet 23.5.2023.

https://amnesty.no/verdens-verste-steder-vaere-homo?gclid=CjwKCAjw6vyiBhB_EiwaQJRopu8-vZ_BIFaTonDl6VHPJzk0XV-C0BRQDj0J3e90eQXIzh4aw1oYahoc_gMQAvD_BwE

Nietzsche, Friedrich. *Moralens genealogi*. Oslo: Spartacus Forlag AS, 2022.

Kandidatnr: 10009

Brown, Wendy. «No Future for White Men» i *In the Ruins of Neoliberalism: The Rise of Antidemocratic Politics in the West*. USA: Columbia University Press, 2019.

Larsson, William Sten. «Incels: Avhumanisering og giftig diskurs», i *Om det å være menneske i teknologiens tidsalder*. Redigert av Jens Røyrvik & Alexander Berntsen. Trondheim: Institutt for Sosialantropologi NTNU, 2019.

Kandidatnr: 10009

